

на алчни завоеватели, на търсачи на приключения, на дирещи лесно забогатяване търговци.

Почти всички земи на Визансъ и около нея бѣха вече раздадени като феоди на безброй благороднически семейства, дошли отъ всички краища, още по време на първия походъ.

Можеби Анри бѣ единъ отъ последнитѣ истински рицари на своето време.

Но и вътрешни ежби и неприятности не оставяха младия владѣтель въ миръ да заздравява своята държава. Крамолитѣ между фрѣзкото и венецианско духовенство, непокорството на регента на Солунското кралство, препирнитѣ между венецианци, генуезци и пизанци за търговски права, вироглавието на феодалитѣ отъ южна Гърция — всичко това всѣки день се струпваше като тъмна мъгла надъ главата му и само добрата воля, прѣмотата и искреността, които му бѣха тѣй присѣщи, можеха да спомогнатъ въ уреждането на толкова забъркани и опасни въпроси.

Ето и сега, въ този хубавъ празниченъ день на връхъ Петдесетница, когато цѣлиятъ дворъ, цѣлото околно рицарство, всички знатни ромей го чакаха въ Хиподрома, императоръ Анри седѣше загриженъ въ своята работна стая въ двореца Буколеонъ, чуваше трѣскавия шумъ на тълпитѣ, които се притискаха около игрището, възбуденитѣ викове на състезателитѣ, но за него нѣмаше празникъ и дѣлникъ, щомъ трѣбваше да се свърши нѣкоя спѣшна и важна работа.

Нѣкой леко похлопа на изкусно изработената отъ сребро и слонова кость врата, пурпурнитѣ завеси се плѣзнаха по сребърнитѣ прѣчици, и на прага се яви пажа Оливие дьо Рошфоръ. Той свали шапка, прегърна колѣно и каза:

— Пратенцитѣ на кралица Маргарита пристигнаха, съръ.

Стройниятъ тънъкъ момъкъ, който четѣше нѣкакъвъ пергаментъ, седналъ предъ малка маса отъ абаносово дър-